

A fenti összefoglaló jellegű és széles horizontok közötti mozgást lehetővé tevő cím alatt szeretném idei írásaimat megjelentetni. Ha valami hamisítás, vagy annak a gyanújába esik, az ellen fel kell lépni. A helyes rovatcím tehát „a történelemhamisítás és az ellene való küzdelem” volna.

A történelemhamisítás kérdésével az utóbbi hónapokban ezeken a hasábokon és a Havi Magyar Fórumban, prózában és drámában is több ízben foglalkoztam, s most, itt azért tűzöm magam elé megvizsgálandó, figyelmet ráirányítandó fel-adatként, mert először is létének tudomásulvételét elengedhetetlennek tartom, és ezen felül a történelemhamisítás zavartalan folytatódását a jelen átalakulására és a magyar megmaradásra a legnagyobb veszélynek látom.

Szembe kell nézni több nehézséggel is. Az első ezek közül az, hogy a hamis történelem nemzedékek során kizárólagosan rögzült a fejekbe, az emberek sokasága nem is lát ki belőle, és kevés a kiválasztott, aki a kitörést vezethetné.

A fogalom meglehetősen használaton kívüli és erősen filozófiai jellegű, tehát sok újságolvasó számára nehéz és mindennapi küzdelmei, létproblémái szempontjából nézve távoli. S a lap húzódozó olvasójának kétségtelenül igaza van. Ha eddig eligazítást, netán vitaérvet, s megvilágítást kapott mindennapi dolgaiban, a frontharcaiban, most miért ragadtassék el a filozófia elvont égboltjába – egy nem is filozófus próbálkozásai által. Ezt a nehézséget úgy próbálom leküzdeni, hogy megmaradok a mindennapok apró és nagyobb jelenségei, tényei és a politikai ok-okozat kutatás keretei között és egyúttal, s éppen ezek által a mindennapok történelemhamisítását is leleplezem. Talán valami örömet is szerzek azzal, ha rámutatok véletlennek hitt eseményekben, az ártatlanságnak feltűnőnkben a történelemhamisításra, az imperializmusra.

Igen, a történelemhamisítás – imperializmus.

De kezdjük talán mégis egy aprósággal. Itt van mindjárt a magyar körbezártság kérdése, amely a bal-liberális vagy másképpen liberál-bolsi magyarországi sajtó kedvenc témája és új állítása az új médiatörvény szövegének közreadása, parlamenti elfogadása és a köztársasági elnök által történt aláírása óta. Mindenki kifogásol, rosszal, szigorúan néz ránk, állítja a hazai sajtó terjedelemben, tőkében, hangerőben nagyobbik fele. Tekintélyes vagy hirtelen tekintélyesnek nyilvánított nyugati lapok aggódnak a magyar sajtószabadságért, a demokráciáért és első vagy másodvonalbeli nyugati kormányférfiak fejezik ki fenntartásaikat a magyar eljárások diktatórikus volta iránt, és egyes magyarországi nagyvállalatok külföldi anyacégei folyamodnak az EU-hoz a magyar kormány intézkedései elleni védelemért. Egyeduralkodói magatartást látnak kialakulni. Az idegen nagyvállalatok is a demokráciát féltik, nem az extraprofitjukat. Körbe vagyunk zárva. Egyedül vagyunk, mert Orbán autoriter. Kilöket bennünket az európai népek öleléséből, óbégatja a magyar sajtó fentebb jellemzett része. Úgy is mondhatnánk, kilöknék bennünket a kisdedóvóból, amelyben eddig minden játékunkat elvették a nagyobbak, viszont az óvónéni mindig megsimogatott bennünket, hogy oly szépen, oly hangtalanul túrtuk ezt. A tényt azonban, hogy mindent elvettek tőlünk, azt is, amit alázatosan, Károlyi Mihály- módra odaadtunk, meg azt is, amit csak vonakodva, ezek a körülzártságot hirdetőik nem említik.

Az ügylet hamissága könnyen átlátható. Hazudnak, nem vagyunk körülzárva. A sajtóművelet szervezettségét és alattomoságát már nehezebb elemezni és bizonyítani. A szervezés ugyanis a hamis történelem talaján történik, begyakorlotta, titkos ösvényeken, sokszor titkosszolgálatiakon, évtizedes tapasztalatokkal, sőt adott esetekben évezredes rutinnal. Mire alapuljon hát a támadó fellépés, a visszacsapás? Inkább elmarad. A kormány inkább tűr és bátortalanul helyreigazít. Megállapítódik ugyan, hogy a nyilatkozó miniszterhelyettes a szocialista munkáspárthoz tartozik, a sajtóban sokszor a vélemény rovatokban megjelent levelekre hivatkoznak, de az egésznek egy központból szervezettségét, esetleg hazulról való pénzeltségét, netán egyes nagy nemzetközi alapítványokkal való összekötöttségét már nem említik, mint ahogy a hitelminősítő intézetek, a vaskosan leminősítők függését, eltartottságát sem teszik szóvá érdemben. Mert minden jószándék ellenére a kétharmados kormánytisztviselők fejében is ott ül a hamistörténelem. Tisztelik és félik a hitelminősítőket, még ha látják is, mennyire piszkos a kezük és elismerik a balliberális sajtó jogát a földalatti szervezkedésre, mert azok csinálják, akik csinálják. Félnék a hamis történelem kalodájától, sőt gillotinjától. Mert eddig mindig, a második világháború óta pedig kizárólagosan az az imperializmus győzött, amely a művelt nyugat ruháját öltötte magára. A magyarság maradjon csak a Barbaricumban. Majdcsak el leszünk valahogy. Már, ha megmaradunk.

De ez még nem a teljes körképe a történelemhamisításnak. Minden mai küzdelemnek van előzője, mintája, természetesen fenyegetése is. Ez a hálózat 1989-90-91-ben már dolgozott, amikor a nemzeti-népi hatalomátvételt akarta megakadályozni. És akkor is célt ért. Megtörtént az a privatizáció, amelynek folyamányaként ma a nagyvállalatok Brüsszelben panaszkodnak. Akkor minden sikerült a hálózatnak és a magyarságot megverték egy hálózati csatatéren. Sok népi elem elkallódott, megkeseredett. Mindenki emlékszik rá. A támadás akkor sokkal tömegesebb, fedezettebb volt és a Nyugat-imádattal jól meghintett magyar talajon meleg magágyakra talált. A tömeg gyarapodni akart és elszegényedett. Most, húsz év tapasztalatai után vergődéses a dolog. A Nyugat már semmilyen értelemben nem példakép, nem eszmény, hanem csak vonzó munkahely a nagyobb fizetései miatt, ennél fogva az onnan ide irányított sajtószabadság-óvások, intések süket fülekre találnak. Akkor az Antall-kormánynak nagy gondot okoztak, mert maga a kormány tele volt tűzdelve olyan átmentett káderekkel, akik kívánták is, hogy nagy gondot okozzanak és azért is, mert voltak komoly bankgaranciái, valamint kormányfedezetei az üzeneteknek. A gyakorlat ugyanez volt: vészjelzés Pestről – sikoly Nyugaton és a sikoly felerősítése szintén itthon. Az ismétlőfegyverként való üzemmódot már akkor is alkalmazták. Szünet nélkül lőttek az Antall-kormányra és persze a mögötte álló népi erőkre, szélsőségesekre. Volt taxisblokádnak, Surányi-ügy, Göncz-purparlé, Charta, médiaháború, volt pokoli hangzavar és lett belőle Horn kormány és kiárusítás.

Ma sokkal gyengébbek. Ott van mögöttük a Lehmann and Lehmann bankház bukása, azaz egy válság ténye, nyomora, az egész nyugati világra ráboruló árnyéka, amelyet, ha általuk kiprovokálnak és szándékolt öncsődnek tekintünk is, mégiscsak csőd és ott van mögötte három borzalmas, értelmetlen háború, az iraki, az afganisztáni és a gázai, amelyet a művelt Nyugat már csak erkölcsi önfeladással tud megemészteni. Ebben a helyzetben, amikor szükségképpen háborús cenzúra működik, nagyon nehéz magasztos elvvé felfűjni annak a sajtónak a szabadságát, amely hallgat ezeknek a háborúknak az értelmetlenségéről. Mit írjon az az amerikai sajtó a népek önrendelkezési jogáról, amelyiknek demokrácia-hozó első hadserege ezzel a wilsoni elvvel hajózott át Európába, hogy örök békét és szabadságot teremtsen és most képtelen megakadályozni a palesztinok évtizedek óta tartó rabságát, irtását, bebörtönzését? Egyáltalán kinek lehet ma szava a sajtószabadságról? Amikor a sajtószabadság pénzfüggő és bankfüggő. Amikor az újságok többségét el kell tartani, mégpedig nem csak az olvasók által, hanem a hirdetőik által is és a hirdetőik, tisztelet a kivételnek, politikai befektetésnek tekintik a leadott hirdetéseiket. Mert a rendszer így van megszervezve, hálózatba szőve. Meg úgy, hogy a nagy nézettségű tévék a hamis történelmet és a jelent is meghamisítva közlik, a sokkal kisebb tömeghatású napi- és hetilapok pedig megengedhetnek maguknak igazmondást, leleplezést. Azért, hogy a háttérhatalom hivatkozhasson rájuk, mint a sajtószabadság tényeire.

A CNN amerikai hírtelevízió annak idején élőben közvetítette az iraki háború egy részét. Ameddig szenzáció volt. Láttuk a sarkon beforduló bombákat, hallottunk az iraki léghátrítás légtér-ellenőrzés teljes megbénításáról, de azt, hogy a háborúnak nem volt oka és amit oknak

feltűntettek, az hazugság volt – nem voltak tömegpusztító fegyverek Irakban – azt nem, később sem. Az már nem volt hír.

A mai világ egyetlen imperialista gyalázatáról, egyetlen valódi képtelenségéről nem beszél, nem ír, nem közvetít semmit a szabad sajtó. Amikor valaki ezek felé a jelenségek, embertelenségek felé közelít, rögvést ráfognak, hogy összeesküvés- elmélet rabja. Meg antiszemita. Törvényt hoznak és fogadnak el sok helyen a holokauszttagadás tilalmáról, nálunk megfejték a kommunizmus bűnei tagadásának tilalmával is, és senki nem akarja észrevenni, hogy az egész mekkora képtelenség, merénylet a szabadság és a sajtószabadság ellen.

A sajtószabadság tekintetében éppen fordított a helyzet, mint ahogy azt a sajtószabadság mai felkentjei, Moszad-irányította Népszabadságosai, Népszavásai és ATV-sei állítják. Ők, a hálózatba szervezettek, a külföld beavatkozásáért sírók, fejüket a Soros Alapítvány falába verdesők szeretnék fenntartani a hamis történelmet – az extraprofitért. Semmi másról nincs szó. A további tetszés szerinti hazudozás, félrevezetés, elhallgatás, csúsztatás, a káosz sajtószabadsága az extraprofit kinyerésének alapfeltétele.

Az ő sajtószabadságuk egy-egy célra szervezett, a kiválasztás és kiképzés monopóliumát bíró, rendszerint etnikai alapon és szigorú megbízhatósági tesztek alapján működő szerkesztőség teljes függetlenségét jelenti. Mitől is? Hát a nép akaratától és a nemzeti lét kötelező fegyelmetől, s ennyire tragikusan kiszolgáltatott nép esetében a megmaradás feltételeitől. Az ő szerkesztőségi, saját sajtószabadságuk, akármilyen és akármilyen is a tényleges fenntartó, csak a hálózatnak tartozik szolgálattal, csak ennek tartozik megfelelni. A hálózat őstípusa, amelybe ezen magyarországi sajtótermékek, tévék tartoznak, a Rothschild bankház eredeti hálózata, amely ma is működik. Az öreg Anzelmnek, a dinasztia megalapítójának, aki frankfurti gettóban szerezte meg az indulópénzt, mint pénzügyi zseni, öt fia volt. Aztán az egyik a nápolyi, a másik a bécsi, a harmadik a párisi, a negyedik a londoni és az ötödik a frankfurti bankot vezette. Minden nagyobb üzletüket egyeztették, állandóan kapcsolatban álltak egymással, évenként legalább egyszer összeültek Rothschild csúcstalálkozóra. Királyoknak, államoknak, hercegeknek hiteleztek. Háborúkat pénzeltek. Ez még a XIX. század elején Napóleon bukása után, a Szentszövetség korában alakult ki és aratta fényes sikereit. A Rothschild testvérek jó testvérek voltak. De a lényeg a hálózat volt. Ennek a mindenkivel gyorsabb hálózati információáramlásnak és szoros együttműködésének köszönhető, hogy az akkori világ legnagyobb hatalmassága lettek, noha nagyobb bankok talán voltak a piacon. Háborúk indítása, eredmények befolyásolása, nehéz helyzetek átvészélése egyaránt a pontos hálózati összeköttetéseknek volt köszönhető. Amikor aztán az első világháború előtt Amerikába is áttették magukat, a világ urai lettek,

holott Amerikában Rockefeller mindig nagyobb volt náluk.

Kétségtelen, hogy a mai magyar sajtót, a tévéket immár a Soros-hálózattal is megerősítve ez a Rothschild hálózat tartja fenn, inkább amerikai pénzzel és amerikai utasításokkal, de a világot uraló globális tőke érdekkijárójaként, s a hamis történelem fenntartásának, kiterjesztésének, a nemzeti kultúra elszorvasztásának kötelezettségével. Azok tehát, akik most üres első oldallal jelennek meg, egyáltalán nem a sajtószabadságért aggódnak, hanem a hamis történelem terjesztésének megakadályozása miatt. Pedig a korlátozás ebben a vonatkozásban igen gyermekes, nagyon humánus, nagyon megengedő. Mármost a törvényben. Csakhogy őket a törvény szövege nem is érdekli. Nincsenek rezidenseik a vezető testületben. Számukra mindig csak ez a kérdés. Nincs – talán – bent az az informátor, aki a Rothschildoknál mindig minden kormányban, államgépezetben bent volt, s aki jelentett és ha kell, fékezett, vagy éppenséggel háborúra tüzelt.

Ők továbbra is hazudni akarnak, nekik a hazudozás szabadsága a szabadság, de mit és hogyan hazudjanak, ha nincs bent a fülük a tanácsteremben. Amellett ők, akár fiatalok, akár idősek, egyszerűen nem is képesek másra, mint a jól bebíflázott hamis történelem tanait, történelmi ferdítéseit, hírből, hírcsoportosításban, elhallgatásban pesti viccből és durva káromkodásban, lélekrombolásban előadni. Nekik a nyolcvan, kilencenéves pesti kabaré felszínessége, pesti szlengje kell, a röhögtetés gatyaletolással és politikai ártás, egyoldalúság, s mindenekelőtt a nemzetellenesség.

Sajnos az új médiatörvény szövegéből, irányából egyelőre nem olvasható ki, hogy határozottan fel akarná számolni a hamis történelem terjesztésének talmi sajtószabadságát. Az a Deák Ferenc-i tömörség, hogy „nem szabad hazudni”, egyelőre nincs benne és az a szankció sincs, amely a hazugra arányos büntetést, akár elhallgattatást mérne rá. Pedig, ha eddig nem jut el a kétharmaddal felruházott, tehát a lehető legnagyobb nemzeti felhatalmazással rendelkező törvényhozás, akkor nem csinált semmit. Mert ha a Magyarországon működő kereskedelmi tévékre és az internet-oldalakra meg mindenféle újabb fórumokra nem vonatkozik a hamis történelem terjesztésének tilalma és az igazmondásra törekvés, akkor a hamis történelem ömlenye még az eddiginél is jobban elborítja majd a magyar társadalmat. Mert a hálózat a maga által kitalált fenyegetettségben újjáépíti magát és a sírásával, az üres lapjaival, a nemzetközi óbégatással eléri, hogy a tengerentúlról, vagy akárhonnán még több pénzt töltsenek bele. S ha a hamis történelem orgánumaiban jobban lehet keresni ezután is, akkor hiába a sok tiszta vagy fél-tiszta kuratórium, testület, hatóság, a médiatörvény marad, a hamis történelmet pedig éneklik, költik, hazudják tovább.

A Népszabadság most 2011 január 3-án címlapján magyarul és még huszonnégy nyelven

hazugságot közölt. A hazugság ártó szándéka, nemzetellenessége nyilvánvaló. Időzítése nemkülönben. Ha a médiahatóság a talpán áll, ezért a hazugságért a legkeményebb büntetést szabja ki. Csak ez bizonyítja ugyanis, hogy hazánkban van sajtószabadság, de hazudozási nincs. Mert a kettő kizárja egymást.